

*LAMPADARUL
DE AUR*

Chemați la ucenicie

și

Răscumpărarea voastră se apropie

Stephen Kaung

Chemați la ucenicie

– Mesaj rostit în Washington, D.C., la 23 noiembrie, 1997 –

De citit:

Luca 14: 25-35 – „Și mari mulțimi mergeau cu El [Domnul nostru Isus]; și, întorcându-Se, le-a zis: 'Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu; și oricine nu-și poartă crucea sa și vine după Mine, nu poate fi ucenic al Meu. Pentru că, cine dintre voi, vrând să zidească un turn, nu stă întâi și socotește costul, dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, punându-i o temelie și neputând să-l termine, toți cei care-l vor vedea să înceapă să râdă de el, spunând: «Omul acesta a început să zidească și n-a putut termina». Sau care împărat, mergând la război împotriva altui împărat, nu stă întâi să se sfătuiască dacă poate să-l întâmpine cu zece mii pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Iar dacă nu, pe când acela este încă departe, trimite solie și cere condițiile pentru pace. Astfel deci, oricine dintre voi care nu renunță la tot ce are nu poate fi ucenic al Meu. Sarea este bună, dar, dacă sarea își pierde gustul, cu ce va fi dreasă? Nu este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, oamenii o aruncă afară. Cine are urechi de auzit să audă.'” (București 2001)

Matei 10: 34-39 – „Să nu gândiți că am venit să aduc pace pe pământ, n-am venit să aduc pace, ci sabie. Pentru că am venit să întorc pe om împotriva tatălui său, și pe fiică împotriva mamei sale, și pe noră împotriva soacrei sale; și vrăjmași ai omului vor fi cei din casa lui. Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cine nu-și ia crucea sa și vine după Mine nu este vrednic de Mine. Cine își găsește viața o va pierde; și cine își pierde viața pentru Mine o va găsi.” (București, 2001)

Domnul nostru Isus a venit în lume ca să caute și să mântuiască ce era pierdut. Când era pe pământ, El călătorea din cetate în cetate, din sat în sat. El propovăduia Evanghelia celor săraci, căci El a venit să-i mântuiască pe cei pierduți. Dar când citim Evangheliile, descoperim că de multe ori când mari mulțimi Îl înconjurau, după ce le slujea cu Cuvântul, de obicei, le dădea drumul, iar uneori El Însuși îi părăsea. Pare un lucru ciudat, căci, de obicei, dacă reușești să aduni o mulțime, încerci s-o păstrezi în prejma-ți. Dar atunci când Domnul aduna o mulțime, El îi dădea drumul.

Vă aduceți aminte de relatarea din Ioan 6 despre acele mari mulțimi care veniseră să-L audă pe Domnul nostru Isus. Pentru a-i hrăni pe acei cinci mii, Domnul S-a folosit de cinci pâini și doi pești. După ce i-a hrănit, El le-a dat drumul, pentru că voiau să-L facă împărat. Ei se gândeau că El era o persoană care le-ar fi putut rezolva problema hranei. De fapt, El a trebuit să-i determine mai întâi pe ucenicii Săi să plece, căci probabil că ucenicii Săi erau prea entuziasmați la vederea unei asemenea mulțimi. Ei s-ar fi bucurat nespus dacă Cristos devenea împărat. Așa că Domnul îi trimite mai întâi pe ucenici și apoi dă drumul mulțimii. Iar El S-a dus pe munte să Se roage.

În următoarea zi, mulțimea L-a găsit de cealaltă parte și L-a întrebat: „Învățătorule, cum ai ajuns aici?” Iar Domnul le-a răspuns: „Ați venit pentru hrană. Nu căutați lucrurile care sunt pieritoare, ci pe cele veșnice.” Și Domnul a început să le spună: „Eu sunt pâinea vieții. Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu are viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Când au auzit oamenii așa ceva, au mărturisit că era prea greu de priceput. Cu alte cuvinte, când oamenii au început să vină la El, Domnul a început să spună lucruri greu de priceput, așa încât ei să plece. Nu pare ciudat acest lucru? Și chiar mulți dintre ucenicii Săi au zis: „Este prea de tot”. Și chiar și ei L-au părăsit pe Domnul Isus.

Domnul dorește ucenici

Chiar dacă Domnul nostru Isus a venit în lume pentru a căuta și a mântui ce era pierdut, scopul Său nu este doar de a ne mântui. Scopul Său este ca toți cei care cred în El să-L urmeze, ca toți cei care cred în El să fie ucenicii Săi. Cu alte cuvinte, El nu caută gloatele, El îi caută pe cei aleși. El nu este interesat de cantitate, ci de calitate. Aceasta este ceea ce caută Domnul nostru cu adevărat. El vrea ca cei care cred în El să-L și urmeze. El vrea ca cei care cred în El să-I fie și ucenici. A crede în El nu este suficient, dorința Lui este să-I fim ucenici.

În principiu, cei care cred în El trebuie să fie ucenicii Lui. Nu ar trebui să existe deosebire între credincioși și ucenici. Credincioșii sunt ucenici. Cum poți crede în El și să nu-I fi ucenic? Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Și totuși, pare ciudat, dar sunt mulți creștini care cred în Domnul Isus, dar nu-L urmează pe Domnul. Ei nu sunt ucenici ai Domnului. Este un lucru regretabil, dar adevărat. Aceasta s-a întâmplat nu numai cât timp Domnul Isus a fost pe pământ, ci și de-a lungul veacurilor și chiar și astăzi. Sunt mulți care cred în Domnul Isus, care-L acceptă ca Mântuitor personal pentru a fi mântuiți, însă ei înșiși ocupă în continuare tronul vieții lor. Ei nu-L urmează pe Domnul pas cu pas. Ei nu sunt ucenicii lui Cristos și, din această cauză, scopul lui Dumnezeu, pentru care i-a mântuit, nu

poate fi împlinit în ei. Când crezi în Domnul Isus, Îl accepți doar ca pe Mântuitorul tău? Sau atunci când crezi în El Îi predai Lui întreaga ta viață și Îl accepți ca Domn al tău?

Priviți la viața Apostolului Pavel. Pe drumul Damascului, când Domnul Cel înviat i-a ieșit înaintea, prima întrebare pe care I-a pus-o a fost: „Cine ești, Doamne?”, căci el nu-L recunoscuse. El nu știa că Isus din Nazaret era Domnul cel înviat. El nu știa că Cel pe care-L prigonișea era, de fapt, Stăpânul său. Deci prima întrebare care I-a adresat-o a fost: „Doamne, cine ești Tu?”

A doua întrebare a fost: „Doamne, ce vrei să fac?” Observați deci, că în viața apostolului Pavel momentul când el a crezut în Isus Cristos coincide cu momentul predării vieții sale lui Isus Cristos. El nu devenise doar creștin, ci și ucenic totodată. Aceasta este experiența lui Pavel și aceasta ar trebui să fie și experiența obișnuită a unui creștin. Nu trebuie să separăm timpul când cineva devine creștin de acela când devine ucenic. În momentul în care crezi în Domnul Isus, în momentul când ești mântuit, harul Său este așa de mare în viața ta, încât ar trebui să-ți dorești să fii ucenicul Lui.

Condiția uceniciei

Acum, pentru că am stabilit acest principiu, vom privi la un caz aparte. Într-o zi, mari mulțimi Îl înconjurau pe Domnul, iar Domnul nostru S-a întors spre ei și le-a spus: „Dacă vrea cineva să Mă urmeze și nu urăște pe tată, pe mamă, pe soție, pe copii, pe frați și surori, chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu.” (București 2001)

În versiunea în limba chineză noi încercăm să atenuăm puțin cele spuse, deoarece, în original, Domnul a spus: „Dacă nu urăște...” Versiunea chineză încearcă să evite cuvântul *urăște*, deoarece *urăște* are o conotație neplăcută pentru mințile noastre. Deci chinezii încearcă să-l atenueze, spunând: „să iubești mai mult decât pe”. Dar, de fapt, Domnul a spus: „Dacă nu urăști pe tată, mamă, soția, copiii, frați, surori și chiar viața ta, nu poți să fi ucenic al Meu.”

Cine poate primi un asemenea cuvânt? Dacă Domnul ți-ar spune astăzi – și chiar acest lucru vrea El să ți-l spună astăzi – : „Dacă nu urăști pe tată și pe mamă, soția, copiii, frații, surorile, ba și chiar viața ta, nu poți să fi ucenic al Meu”, ai întoarce spatele? Poate spui: „Dar, acest lucru este prea greu. Este irațional. Nu spune Biblia că trebuie să-i cinstim pe tată și pe mamă? Nu spune Biblia: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele!”? Nu spune Biblia să ne creștem copiii în frică și teamă de Domnul? Nu este de la Dumnezeu să ne iubim frații și surorile? Și n-ar trebui să nu ne facem nici un rău nouă înșine? Fiecare își iubește viața proprie.

De ce pune Domnul o astfel de condiție? Chiar de la început El stabilește o condiție pentru ucenicie, iar acea condiție este irevocabilă. Astăzi, când auzim cuvântul *ură*, nu ne place, din cauza conotației sale neplăcute. Dar, de fapt, ura este neutră. Este doar o exprimare a sentimentelor noastre, la fel cum dragostea este o exprimare a sentimentelor noastre.

Ura este neutră. Depinde pe cine urăști, cum urăști și ce urăști. Este ca și dragostea. Depinde pe cine iubești, cum iubești și ce iubești. Dacă iubești persoana nepotrivită, dacă iubești calea care nu trebuie, dacă iubești ce nu trebuie, atunci aceasta este într-adevăr o problemă. La fel este și cu ura. Depinde de ce urăști. De fapt, dacă nu știi cum să urăști, nu știi nici cum să iubești. Dumnezeu nostru este dragoste, dar El urăște păcatul. Și pentru că știe cum să urască, de aceea știe și cum să iubească. Deci, dacă noi nu știm cum să urâm, niciodată nu vom ști cum să iubim. Trebuie să urâm ceea ce trebuie urât și să iubim ceea ce trebuie iubit. Deci nu vă închideți mințile imediat ce auziți cuvântul *ură*. Depinde de ceea ce urăști, de cum urăști și din ce cauză urăști.

Domnul a spus: „Dacă vrea cineva să Mă urmeze și nu urăște pe tată, pe mamă, pe soție, pe copii, pe frați și surori, ba, chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu.” Aceasta este condiția pentru ucenicie. Ea este irevocabilă. Nu există nici o altă legătură mai apropiată decât aceea cu tatăl, mama, soția, copiii, fratele, sora și chiar cu propria viață. Cu toate acestea, Domnul pretinde că trebuie să urâm chiar și acest gen de legătură pentru a avea o legătură corectă cu El. Dar stai puțin, cine are dreptul să pretindă așa ceva? Nimeni nu are dreptul să pretindă așa ceva. Dacă există cineva care să pretindă un asemenea lucru, el nu poate fi decât ori nebun, ori, după cum El Însuși spune, Fiul lui Dumnezeu. Nu-i adevărat? V-a pretins cineva vreodată așa ceva? Nimeni nu are dreptul de a pretinde așa ceva decât Fiul lui Dumnezeu. El este Singurul care are dreptul să pretindă așa ceva, deoarece El ne iubește în așa măsură, încât a renunțat la orice pentru noi. Deci, aceasta este o dovadă în plus că El este Fiul lui Dumnezeu.

Pentru a înțelege aceasta, trebuie să facem o paralelă cu un alt pasaj din Matei 10:34-39. Descoperim că Domnul spune ceva foarte ciudat aici. Știm că El este Prințul Păcii. El a venit să facă pace, ca noi să putem avea pace cu Dumnezeu și să avem pace unul cu celălalt. El este pacea noastră. Dar aici, El spune ceva foarte ciudat: „Nu vă gândiți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Pentru că am venit să întorc pe om împotriva tatălui său, și pe fiică împotriva mamei sale, și pe noră împotriva soacrei sale”. (București, 2001)

Când Cristos vine în viața ta, se produce o criză. Venirea lui Cristos în viața cuiva nu este ceva simplu. Când Cristos vine în viața cuiva, se produce o criză.

Te pune în situația în care trebuie să alegi. Pe cine vei alege să urmezi? Alegi să păstrezi vechile legături? Să umbli în felul vechi? Să păstrezi totul neschimbat? Sau vei renunța la toate lucrurile acestea și Îl vei urma pe Domnul într-un mod nou? Aceasta ne spune Domnul și El ne spune și de ce. El a spus: „Cel care iubește pe tată sau mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cel care iubește pe fiu sau fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.” Prin aceasta El nu vrea să spună că nu trebuie să-ți iubești tatăl și mama. El a spus: trebuie să Mă iubești pe Mine *mai mult decât pe tatăl sau mama ta*. De ce? Este o chestiune ce ține de valori. Tata și mama merită dragostea noastră. Ei ne iubesc și merită dragostea noastră, dar Domnul a spus: „Sunt Eu mai presus de tatăl tău și mama ta?” Aceasta este o problemă ce ține de valori.

Văzând valoarea lui Cristos

Vedem noi într-adevăr valoarea Domnului nostru Isus? El este Fiul lui Dumnezeu din sânul Tatălui, singurul Fiu preaiubit și, cu toate astea, El a părăsit sânul Tatălui. El a venit în această lume ca să ia chip de om, să trăiască printre păcătoși, să arate dragostea lui Dumnezeu, Tatăl. La urmă, a luat păcatele noastre asupra Sa și a murit pentru noi. Și-a vărsat sângele pentru noi, pentru iertarea păcatelor noastre. El este asemenea unei semințe care a căzut în pământ și a murit, pentru ca multe alte semințe să poată lua naștere, ca mulți să primească viața Lui. Este El mai valoros pentru tine decât oricine altcineva din această lume?

De aceea a spus El: „Dacă nu Mă iubești mai mult decât pe tatăl tău și mama ta, mai mult decât pe copiii tăi, nu ești vrednic de Mine. Nu vezi valoarea Mea. Crezi că alți oameni sunt mai valoroși decât Mine. Și, drept urmare, merită mai multă dragoste ca Mine.” Într-un fel, aceasta explică cuvântul *ură*. Atunci când tatăl tău sau mama sau soția sau soțul sau copiii sau fratele sau sora sau chiar tu însuși vă aflați în opoziție cu Domnul Isus, când există o controversă, când ceilalți și Domnul sunt în dezacord, pe cine iubești și pe cine urăști? Când Domnul vrea ca tu să mergi pe calea asta, iar cel de lângă tine vrea să mergi pe cealaltă și chiar eul tău vrea să meargă pe cealaltă, pe cine urăști și pe cine iubești? Te urăști pe tine și iubești pe Domnul? Sau te iubești pe tine și-L urăști pe Domnul? Este o chestiune de comparație. Ceea ce Domnul pretinde de fapt este pentru binele nostru, deoarece El încearcă să ne purifice dragostea, să ne purifice ura, așa încât să putem într-adevăr urî ceea ce Dumnezeu urăște și să iubim ceea ce Dumnezeu iubește. Aceasta ne va purifica sentimentele. Deci, este pentru binele nostru, ca noi să putem fi asemenea Domnului nostru Isus.

A fi ucenic înseamnă a învăța de la El, așa încât să ne îmbrăcăm cu caracterul Său, să iubim ce trebuie iubit, să iubim cu dragostea lui Dumnezeu și nu cu dragostea noastră egoistă, să urâm ceea ce Dumnezeu urăște și să urâm ceea ce trebuie urât. Ceea ce Domnul cere de la noi este să fim ca El. Aceasta este ucenicia, a fi asemenea lui Cristos, dar condiția este irevocabilă. Dacă nu există acea predare totală, acea consacrare totală, dacă nu există acea abandonare totală, nu ești vrednic de Domnul și nu poți să fi ucenicul Lui. Gândiți-vă la acest lucru. Noi vrem să fim ucenicii Lui. Dacă într-adevăr Îl iubești pe Domnul, atunci vrei să-I fii ucenic, dar, adeseori, noi facem din ucenicie ceva fără valoare. Credem că putem fi ucenicii Săi și totuși să continuăm să mergem pe propria cale, să continuăm să facem propriile noastre lucruri, să păstrăm încă multe pentru noi. Nu înțelegem că Domnul a spus: „Nu puteți fi ucenicii Mei dacă nu există în viața voastră o predare totală.”

Domnul continuă: „Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.” Cu alte cuvinte, aici este o cruce. Ce este crucea? Când tu și cei de lângă tine începeți să aveți gânduri diferite, altele decât cele pe care le nutrește Domnul, aceea este crucea. Domnul vrea ca tu să mergi pe calea aceasta, dar eul tău, carnea ta, vrea să meargă pe cealaltă cale. Aceasta este crucea. Când tatăl tău și mama ta, pe care într-adevăr îi iubești, vor ca tu să mergi pe o altă cale, alta decât cea pe care Domnul vrea să mergi, aceasta înseamnă crucea. Deci, în viața noastră sunt multe cruci de purtat. A-L urma pe Domnul înseamnă a merge pe calea crucii. Dacă tu nu îți porți crucea, nu poți fi ucenicul Său, căci Domnul Însuși Și-a purtat crucea. Toată viața Lui a mers pe calea crucii, până ce a fost răstignit pe cruce. De aceea El ne-a chemat să ne purtăm crucea. Fiecare dintre noi are o cruce diferită, dar trebuie să ne luăm crucea pentru a-L urma pe Domnul. Atunci putem fi ucenicii Lui. Deci, observați din nou că această condiție este irevocabilă.

Am înțeles oare acest mesaj? Ceea ce doresc să vă împărtășesc este pur și simplu aceasta: poate că de mult crezi în Domnul și crezi că-L urmezi, dar ești cu adevărat ucenicul Lui? Ai îndeplinit condiția pusă de El încă de la început?

A zidi un turn

Domnul folosește apoi două ilustrații. În Luca 14:28 El spune: „Pentru că cine dintre voi, vrând să zidească un turn, nu stă întâi și socotește costul, dacă are cu ce să-l sfârșească?” (București, 2001).

A fi ucenicul Domnului e similar cu a zidi un turn. Ce este un turn? Un turn este ceva ce iese în evidență. Este ceva ce poate fi zărit de departe. De aceea,

turnul are, de fapt, semnificația unei mărturii. Astfel, a fi ucenicul Domnului Isus înseamnă a ți se încredința mărturia lui Isus.

Dacă doriți să zidiți un turn, Domnul spune să nu vă grăbiți. Asta nu presupune doar niște sentimente stârnite de atmosfera care s-a creat, când totul devine atât de emoționant și mișcător, încât ridici mâna pentru a deveni ucenicul lui Cristos. Nici măcar nu ești conștient de ceea ce faci. Domnul spune să nu faci așa ceva, căci acest lucru implică ceva foarte serios. Domnul vrea să-ți încredințeze ție mărturia Lui. Urmează să zidești un turn. Ar trebui să stai jos și să te liniștești. Socotește costul să vezi dacă-l poți termina, căci dacă pui doar temelia și nu ești în stare să-l termini, toți se vor uita la el și vor râde de tine: „A, a început, dar nu poate termina”. Cu alte cuvinte, nu va exista mărturie din partea ta. Nu numai că nu vei putea purta mărturia lui Isus, dar aduci rușine Domnului. Așa că Domnul spune să nu te grăbești. Nu lua o decizie pripită; mergi acasă, liniștește-te și cântărește prețul. Vezi dacă ești gata să dai totul, pentru că prețul implică totul. Ești dispus să folosești totul pentru a zidi turnul? Sau vrei să mai reții ceva pentru tine, dar să zidești și turnul? Atunci se poate că vei așeza doar temelia, dar nu-l vei putea termina. Ați procedat astfel vreodată? În viața de creștin, după ce ai crezut în Domnul Isus, te-ai așezat vreodată pentru a socoti cheltuielile? A crede în Domnul Isus nu te costă nimic, pentru că El a plătit prețul, dar a fi ucenicul Său implică un preț pe care trebuie să-l plătești.

Ai stat vreodată jos și ai socotit costul? Când te așezi și socotești cheltuielile, cu siguranță că vei descoperi că zidirea turnului este prea costisitoare. Vrajmașul lui Dumnezeu îți va sugera tot soiul de cheltuieli imaginare. Cu cât socotești mai mult cheltuielile, cu atât mai costisitor ți se va părea. Vrajmașul va încerca cu orice chip să te împiedice să devii ucenicul lui Cristos, dar când Duhul lui Dumnezeu te face cu adevărat să înțelegi și îți descoperă cât de valoros este Cristos, atunci vei realiza că nimic nu este prea costisitor. Poți tu să spui că e ceva prea costisitor pentru a-L câștiga pe Domnul? De fapt, ceea ce tu crezi că este cheltuială, pentru tine este câștig, iar ceea ce-ai considerat a fi valoros, te împiedică de fapt să-L câștigi pe Cristos.

În Filipeni 3, apostolul Pavel mărturisește că el obișnuia să se mândrească cu arborele său genealogic. Era un iudeu de bună credință, din seminția lui Beniamin, era fariseu și era plin de râvnă pentru Lege. Toate acestea îi erau scumpe, dar atunci când Domnul l-a întâlnit, când a văzut prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos, a înțeles că ceea ce considera un câștig erau, de fapt, lucruri care îl trăgeau înapoi. El le-a socotit ca o pierdere, și nu doar pierdere, ci ca pe un gunoi. Atunci când noi încercăm să socotim costul, îl vedem atât de mare, și asta pentru că nu vedem valoarea Domnului. Dacă Domnul ți se

descoperă, atunci nimic nu ți se mai pare prea costisitor. De fapt, El este Cel care ne eliberează de ceea ce-i pierdere pentru a căpăta adevăratul câștig, ca să împlinim într-adevăr scopul lui Dumnezeu pentru viața noastră.

A fi ucenic înseamnă a zidi un turn, a păstra mărturia lui Isus: că Isus este mai valoros decât orice, cu mult mai mult decât orice altceva. Aceasta este mărturia pe care o zidim. El este cu mult mai vrednic decât sunt eu, decât tatăl meu sau mama mea, decât soția mea și soțul meu, decât copiii mei, decât frații și surorile mele. El este deasupra tuturor. Aceasta este mărturia lui Isus.

A merge la război

Apoi, Domnul nostru a folosit o altă pildă. El a spus: „Sau care împărat, mergând la război...” A fi ucenic al Domnului Isus înseamnă și a merge la război. Există o luptă spirituală constantă, o luptă între Dumnezeu și Satan. Cine este vrednic de a fi adorat? Cine este vrednic de a fi slujit? Iar a fi ucenic înseamnă a da un răspuns acestor întrebări. Ne alăturăm și noi în această luptă. Pentru a merge la război trebuie mai întâi să-ți faci socotelile. Vrăjmașul vine împotriva ta cu douăzeci de mii, iar tu vrei să mergi împotriva lui doar cu zece mii. Asta nu înseamnă că *ai* numai zece mii de soldați. Înseamnă că tu vrei să *folosești* doar zece mii. Vrei ca pe ceilalți să-i păstrezi. Nu vrei să trimiți toți soldații pe câmpul de luptă. Dacă așa stau lucrurile, atunci nu mai pleca la luptă deloc. Trimite o solie de pace, pentru că vei fi înfrânt. Suntem noi dispuși să dăm tot ce avem? Domnul a spus: „Dacă nu renunți la tot ce ai, nu poți fi ucenicul Meu.”

Dacă tu consideri că un lucru îți aparține – vreau să păstrez asta pentru mine, nu vreau să-l folosesc în întregime pentru Domnul – atunci nu vei putea să lupți deloc. Ești deja înfrânt. Trebuie să părăsești totul de dragul Domnului, tot ceea ce consideri că îți aparține. Noi spunem mereu: „eu, mie, al meu.” Gândiți-vă la aceasta! Ce este al tău cu adevărat? Crezi că este al tău, dar, în realitate, nimic nu este al tău. Totul este dat de El, totul este dat de Dumnezeu. Ce este al tău? Te naști gol și pleci gol. Însăși viața ți-e dată de Domnul. Nu îți aparține, cu atât mai puțin mântuirea. Dacă ai viață veșnică, aceasta este darul lui Dumnezeu. Nu ai nimic care să fie al tău. Doar consideri că este al tău, dar de fapt, nu este al tău. Tu ești doar un administrator. Dacă vezi că totul Îi aparține Domnului, atunci îți este ușor să lași totul, pentru că nimic nu e al tău. Observați logica din spatele acestora? Dacă nu lăsați totul, nu puteți fi ucenicii Lui.

Citind consemnările din Evanghelii, Îl vedem pe Domnul Isus mergând pe Marea Tiberiadei; El i-a văzut pe Petru și pe Andrei aruncând năvodul și le-a spus: „Veniți și urmați-Mă.” Ei au lăsat năvodul și L-au urmat pe Domnul. A mai

mers puțin și i-a văzut pe cei doi fii ai lui Zebedei dregându-și plasele, iar Domnul le-a spus: „Veniți și urmați-Mă.” Ei au părăsit plasele, pe tatăl lor, barca și L-au urmat pe Domnul. Matei se afla la vamă. Domnul i-a spus: „Urmează-Mă”. El a părăsit totul și L-a urmat pe Domnul. Cel care-L urma pe Domnul lăsa totul pentru că aceea era singura cale de a fi ucenicul Lui. Dar își mai păstrase oare Petru barca? Da, el încă o mai avea. Mai avea și o casă? Da, avea și-o casă. Mai avea familie? El avea și familie. Chiar soacra locuia în casa lui. Dar el a lăsat totul. Cu alte cuvinte, inima ta ar trebui să se detașeze de orice lucru. Pentru tine Domnul este totul. Dacă El vrea acest lucru, îl poate avea, pentru că totul este al Lui. Dacă nu lășăm tot ceea ce credem că ne aparține, nu putem fi ucenicii Lui. Ucenicia implică totul. Ori ești ucenic, ori nu ești. Ori Îl urmezi pe Domnul, ori nu-L urmezi. Care este starea ta acum? Zidim noi turnul? Ne aflăm noi în luptă?

Sarea care-și pierde gustul

Domnul încheie, spunând: „Sarea este bună.” În Biblie sarea este foarte importantă. În Levitic 2:13, fiecare prinos, fiecare jertfă de mâncare trebuia sărată cu sare deoarece ea era sarea legământului lui Dumnezeu. Înseamnă că sarea este veșnică. Sarea previne putrezirea. Deci, Domnul a spus: „Voi sunteți sarea pământului” (vezi Matei 5:13). Cui i S-a adresat El spunând: „voi sunteți sarea pământului”? El S-a adresat ucenicilor, nu celor credincioși. Noi suntem sarea pământului. Dacă-L urmăm pe Domnul, viața noastră are un gust aparte. Domnul a spus: „Voi sunteți altfel”. Noi suntem deosebiți. Noi suntem diferiți de lume, pentru că avem viața nouă în noi. Noi Îl avem pe Cristos în noi; aceasta face să fim sare. De câte ori pui sare pe ceva, se cunoaște. Ceva poate fi fără gust, dar când pui sare, ea îi dă gust. Noi creștinii avem o aromă, o mireasmă deosebită. Lumea știe aceasta; însă sarea poate să-și piardă gustul. Cum poate sarea să-și piardă gustul? Dacă o diluezi, și o diluezi și iar o diluezi, până ajunge atât de diluată, încât nu mai are gust de sare. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, dacă urmăm calea lumii, dacă urmăm carnea noastră, sarea din noi se diluează, se diluează, se diluează, până ce ajungem fără gust.

Când se întâmplă așa, ce faci cu sarea? Nu poți s-o pui pe câmp drept îngrășământ, nici n-o poți pune la gunoi, căci ea ar fi trebuit să fie folosită ca sare. Ce poți face cu ea? O arunci. Știi ce înseamnă asta? Câmpul reprezintă Împărăția. Dacă ești sărat, vei intra în Împărăția lui Dumnezeu, dar dacă ți-ai pierdut gustul special, El nu te va arunca la gunoi, pentru că gunoiul este pentru necreștini. Dar pentru că tu ești creștin, ce va face El cu tine? El te va arunca în afara Împărăției, în întunericul de afară. Aceasta va face El.

Domnul nostru și-a încheiat cuvântarea cu aceste cuvinte. El adresează o chemare. Cel care are urechi, să audă ce a vorbit Domnul. Frați și surori, fie să avem urechi care să audă. Fie ca de acum înainte să existe în viața noastră un nou început, ca să devenim un popor pe deplin predat Domnului, care să-L urmeze pe El până la capăt. Oriunde merge Mielul, să mergem și noi. Nu vom mai socoti costul, pentru că am făcut deja acest lucru și am văzut că El este vrednic.

Să ne rugăm:

Doamne, descopere-ne și nouă valoarea Ta, altfel niciodată nu vom fi în stare să Te urmăm. Ne vom întoarce, asemenea tânărului bogat. Noi nu știm că harul Tău este îndeajuns pentru noi. O, Doamne, descoperă-ne Tu valoarea Ta, așa încât să fim cu adevărat ucenicii Tăi, să putem fi folositori în mâinile Tale, ca să zidim turnul mărturiei, ca să ne alăturăm și noi în lupta pe care Tu ai câștigat-o deja. Ai milă de noi! Nu ne lăsa să plecăm de la Tine. Apucă-ne pentru scopul Tău. Te rugăm în Numele Domnului nostru Isus.

Amin

Răscumpărarea voastră se apropie

– Mesaj rostit în Washington, D.C., la 16 decembrie, 2001 –

De citit:

Luca 21:24-36: „*Vor cădea sub tăișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlatului mării și al valurilor, oamenii murind de frică în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Când va începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie. Și le-a spus o pildă: „Iată smochinul și toți copacii, când înfrunzesc deja, voi înșivă știți, privindu-i, că vara se apropie. Așa și voi, când veți vedea întâmplându-se acestea, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun că nicidecum nu va trece această generație până nu vor avea loc toate acestea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece. Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să fie împovărate de mâncare și băutură și de îngrijorările vieții și ziua aceea să vină peste voi pe neașteptate: căci ea va veni ca un laț peste toți cei care locuiesc pe fața întregului pământ. Vegheați deci, rugându-vă în orice timp, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea care vor avea loc și să stați înaintea Fiului Omului”.*

Să ne rugăm:

Doamne scump, Te laudăm și Îți mulțumim pentru că ne iubești, pentru că Te-ai dat pe Tine Însuți pentru a ne răscumpăra – pe deplin. Doamne, așa cum stăm în prezența Ta, Te rugăm să ne vorbești prin Cuvântul Tău scris. Avem nevoie de Cuvântul Tău pentru a putea cunoaște cum să trăim pentru lauda slavei Tale. Încredințăm acest timp în mâinile Tale și credem că Duhul Tău cel Sfânt ne va atinge inimile și ne va aduce în armonie cu Tine. Te rugăm în Numele Domnului Isus și pentru slava Sa. Amin.

Pasajul pe care tocmai l-am citit se referă la zilele de pe urmă. El vorbește despre cea de-a doua venire a Domnului nostru Isus. Mulțumim lui Dumnezeu pentru că, noi trăim chiar în aceste zile. Prin urmare, cred că este foarte relevant pentru noi să cugetăm la acest lucru.

Distrugerea Templului

Cu ocazia ultimei Sale vizite în Ierusalim, în timp ce Domnul nostru Isus părase Templul, ucenicii Săi I-au atras atenția asupra măreției Templului, care fusese construit cu pietre prețioase și daruri aduse din întreaga lume. Ei erau atât de mândri de acest Templu din Ierusalim! Dar Domnul le-a spus în șoaptă: „Vor veni zile când nu va rămâne aici piatră pe piatră.” Cu alte cuvinte, această clădire măreață va fi distrusă cu desăvârșire. Desigur, pentru ucenici acesta a fost un șoc, căci la acea vreme evreii se mândreau foarte mult cu acest Templu. Pentru ei era locașul cel mai sfânt. Deci, cum se putea întâmpla așa ceva, să nu rămână piatră pe piatră?

Acest Templu fusese zidit din pietre masive. Era oare posibil să nu rămână piatră pe piatră? Dar ucenicii nu au îndrăznit să-L întrebe pe drum, căci, dacă trecătorii ar fi auzit așa ceva, ar fi socotit-o ca pe o blasfemie și ar fi aruncat cu pietre în ei. Așa că au așteptat până când au ieșit din cetatea Ierusalimului și s-au îndreptat spre Muntele Măslinilor. Patru dintre ucenicii Lui au venit, în liniște, la El, pe când Domnul nostru Isus Se afla pe acel munte și probabil că I-au șoptit la ureche: „Doamne, când se vor întâmpla toate aceste lucruri? Și care va fi semnul când se vor întâmpla aceste lucruri?” După aceasta, Domnul a rostit ceea ce noi numim „Predica de pe Munte”.

El le-a spus ucenicilor că, după plecarea Lui de pe pământ, vor fi războaie și zvonuri de războaie, vor fi foamete, cutremure și ciumă. Dar când toate acestea se vor întâmpla, iar un neam se va răscula împotriva altui neam, acestea nu vor fi decât începutul chinurilor. Altfel spus, acesta nu va fi sfârșitul, ci doar începutul.

Apoi a spus: „Vă vor prizoni din pricina Numelui Meu și veți fi dați la moarte. După aceea, Ierusalimul va fi înconjurat și distrus în întregime. Poporul evreu va fi împrăștiat printre neamuri, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor.”

Noi știm că, așa cum a prezis Domnul nostru, toate aceste lucruri s-au întâmplat întocmai. În anul 70, Ierusalimul a fost înconjurat de armata romană, sub conducerea generalului Titus, care l-a invadat. Ultima apărare a poporului a constituit retragerea lor în Templu, deoarece acesta fusese zidit cu pietre masive. Templul era asemenea unei fortărețe, iar armata romană l-a înconjurat. De fapt, istoricul evreu Josephus, care era și general în armată și care se predase armatei romane, a stăruit pe lângă Titus să nu distrugă Templul. Dar înainte ca porunca lui Titus să ajungă la trupele armate, ei începuseră deja să atace această fortăreață. Cum puteau pătrunde în ea? Au aruncat foc înăuntru și au ars-o. Desigur că focul a ars doar lemnul, nu și pietrele. Însă, ca urmare a distrugerii focului, Templul a

fost invadat, iar cei care se adăpostiseră acolo, ca într-un ultim refugiu, au fost omorâți.

Domnul nostru Isus spusese însă că nu va rămânea piatră pe piatră. Cum s-a întâmplat asta? Chiar și după ce Templul a ars, pietrele au rămas acolo – pietre masive, una peste alta. Știm că Templul era acoperit cu aur și, din cauza căldurii, aurul a început să se topească și să pătrundă printre crăpăturile pietrelor. Cum armata romană încerca să obțină aurul, au săpat fiecare piatră în parte. Ceea ce Domnul nostru a prezis referitor la Templu, s-a împlinit cuvânt cu cuvânt. Și nu doar atât, dar și poporul evreu a fost literalmente împrăștiat printre toate popoarele lumii.

Vremurile neamurilor

Domnul nostru Isus a spus că Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, iar aceasta s-a întâmplat timp de aproape 2000 de ani. Când citim istoria, vedem că, timp de câteva luni, între anii 134-135, în timpul răscoalei lui Bar-Kokhba, Ierusalimul s-a aflat sub conducerea iudeilor. În afară de acele câteva luni, timp de aproape 2000 de ani, Ierusalimul a fost condus de neamuri, de națiuni.

În cartea Daniel ne este arătat timpul neamurilor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a început să dea putere neamurilor să conducă pe acest pământ, începând cu Nebucadnețar, împăratul Imperiului Babilonian. În Daniel 2, Nebucadnețar a văzut într-un vis un chip uriaș. Dumnezeu i-a arătat în acel vis, prin acel chip uriaș, istoria lumii, timpul neamurilor.

Chipul uriaș începea cu un cap de aur, care era Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Continua apoi cu Imperiul Persan, apoi cu Imperiul Grec, iar mai apoi cu Imperiul Roman. Imperiul Roman avea să fie împărțit în două, asemenea celor două picioare – Imperiul Roman de Apus și Imperiul Roman de Răsărit. Urmău apoi fluierile picioarelor și cele zece degete. Acestea sunt legate de sfârșitul acestui veac. O piatră se va desprinde, fără ajutorul vreunei mâini omenești, și va lovi fluierile picioarelor aceluși chip măreț. Apoi chipul în întregime va fi nimicit, încât nu va rămâne nici urmă din el, iar piatra va crește și va umple pământul. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este timpul neamurilor.

Până la împlinirea vremurilor neamurilor

Domnul nostru Isus a spus: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, de națiuni până la împlinirea vremurilor neamurilor”. Altfel spus, când vremea neamurilor se va împlini, atunci acest veac se va sfârși și va începe un altul.

Frați și surori, noi ne aflăm tocmai în acea conjunctură. De ce? În iunie 1967, în timpul Războiului de Șase Zile, forțele de apărare evreiești au întreprins o acțiune surpriză de salvare în Ierusalim, prin soldați parașutiști, iar armata iordaniană s-a retras. Pentru prima dată în aproape 2000 de ani, întregul Ierusalim s-a aflat sub stăpânirea evreilor.

Îmi amintesc că atunci când am vizitat Ierusalimul pentru prima dată, pe atunci era încă împărțit. La acea vreme aveam pașaport chinezesc, așa că am putut vizita doar vechiul Ierusalim, cel aparținând părții iordaniene. N-am putut trece să văd orașul noul. Dar în 1967 Ierusalimul a ajuns sub conducerea unică a națiunii evreiești. Dacă citiți consemnările istorice, veți afla că atunci când acei militari puternici au pătruns în Ierusalim, ajunși la Zidul Plângerii, au plâns. Și au jurat că Ierusalimul va fi pentru totdeauna capitala națiunii Israel.

Dacă Ierusalimul rămâne sub conducerea unică a națiunii Israel, atunci vremurile neamurilor s-au împlinit. Dar, profetic vorbind, nu suntem destul de siguri. Dacă Ierusalimul va fi din nou împărțit, atunci trebuie să așteptăm. Dar dacă Ierusalimul continuă să rămână sub conducerea unică a națiunii Israel, atunci, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, vremurile neamurilor s-au împlinit. Venirea Domnului este iminentă.

Dragi frați și surori, noi trăim chiar în această vreme, iar Domnul nostru a spus că în timpul acestor zile va fi necaz și strâmtorare. Când oamenii se gândesc la ceea ce urmează să vină peste acest pământ, sunt înfricoșați și speriați de moarte. Ei nu știu ce urmează să se întâmple.

Nu trăim noi asemenea vremuri? În această țară, noi am fost feriți. În trecut au existat cele două Războaie Mondiale, dar ele s-au desfășurat în afara acestei țări. Dar, dintr-o dată, 11 septembrie, ne-a trezit. Necazul este chiar aici. Cândva, te trezeai dimineața și mergeai la serviciu, având siguranța că te vei întoarce acasă. Dar ce să spunem de ziua de azi? Nu mai există acel sentiment al siguranței. Nu știm ce urmează să se întâmple. Oamenii sunt îngroziți de moarte. În calitatea noastră de credincioși creștini, unii care-L cunosc pe Domnul, care ar trebui să fie atitudinea noastră? Cum reacționăm noi în aceste vremuri? Acesta este un lucru ce trebuie înțeles. Deci, în pasajul pe care tocmai l-am citit, Domnul nostru Isus a vorbit mai dinainte despre toate aceste lucruri, pentru a ne arăta cum să trăim și cum să reacționăm, noi, credincioșii, în vremurile în care trăim.

Priviți în sus

Există trei lucruri pe care Domnul vrea să ni le transmită. Primul se află în versetul 28: „Când va începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să

vă ridicați capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.” Cât privește lumea aceasta, când va vedea lucrurile care urmează să vină, va fi îngrozită de moarte. Oamenii vor privi în jur, dar siguranța lor a dispărut. Totul se clatină, nimic nu mai este de durată. Uneori spunem că doar lucrurile adevărate rezistă, dar priviți la cei doi zgârie-nori din New York – *într-adevăr* solide – nu mai există. Nimic nu este de durată pe acest pământ, nu te poți bizui pe nimic. Iar dacă privești înăuntru, ce vezi? Teamă, neputință, nici o nădejde, nici o siguranță. Asta vede lumea. Dar noi, credincioșii, vom reacționa ca și oamenii acestei lumi, fără nici o nădejde, plini de teamă? Nu.

Domnul a spus: „Când va începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus”. Oamenii privesc în jur și chiar în jos, dar nu privesc în sus, pentru că atunci când privesc în sus, nu văd altceva decât cerul albastru. Dar noi putem privi în sus, pentru că atunci când privim în sus, întrezărim ceva mai mult decât cerul albastru. Îl vedem pe Domnul nostru la dreapta lui Dumnezeu, stând pe Tron. Cu două mii de ani în urmă, El a venit în această lume. A luat chipul unui om și a trăit în mijlocul nostru pentru a ni-L arăta pe Dumnezeu. Ne-a arătat ce fel de Dumnezeu este El. Oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu. În ochii omului, Dumnezeu este înspăimântător.

Îmi amintesc de vremea când eram copil și ne jucam, intram în temple să privim toate acele statui ale zeităților. O, erau cu-adevărat înspăimântătoare! Așa și-L imaginează și oamenii pe Dumnezeu. Dar Domnul nostru Isus a venit în lumea aceasta pentru a ne arăta ce fel de Dumnezeu este Dumnezeul nostru Tatăl.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Fiul lui Dumnezeu a venit în această lume pentru a ne arăta dragostea lui Dumnezeu. El a mers la cruce, a purtat păcatele noastre și a murit pentru noi, pentru a ne arăta cum ne iubește. După ce Domnul Isus a săvârșit lucrarea de răscumpărare la crucea Golgotei, a stat trei zile în mormânt. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, El a înviat dintre cei morți, pentru că moartea nu L-a putut ține. El a înviat și timp de patruzeci de zile S-a arătat ucenicilor. Apoi, de pe Muntele Măslinilor, S-a înălțat la cer. Acum El stă pe scaunul Său de domnie, în cer.

În Apocalipsa 5, vedem că atunci când Domnul Isus S-a înălțat la cer, El a luat de la Tatăl Său acel sul în care sunt trecute faptele Universului. El a început să rupă pecețile, să împlinească voia lui Dumnezeu prin a aduce din nou la picioarele Lui toate lucrurile. Aceasta a făcut Domnul Isus până acum și aceasta mai face și azi. Deci, atunci când privim în sus, vedem aceste lucruri. Îl vedem pe Mielul lui Dumnezeu pe tron. El deține controlul. Indiferent de ceea ce se

petrece pe pământ, indiferent de relele pe care le vedem întâmplându-se pe acest pământ – știm că vrăjmașul, care este Satan („diavol” înseamnă rău) vrea să ucidă, să distrugă – Dumnezeu poate să schimbe totul în bine. Asta face Domnul nostru.

În Vechiul Testament, preaiubitul Iosif a fost vândut de către frații săi să fie sclav, dar Dumnezeu deținea controlul situației. În cele din urmă, Iosif ajunge Prim Ministru al Egiptului și scapă întreaga lui familie de foamete. Ce a spus Iosif? „Voi ați vrut să-mi faceți rău, dar Dumnezeu l-a preschimbat în bine, pentru ca să vă păstreze viața printr-o mare salvare.”

Frați și surori, aceasta se petrece pe pământ. În Matei 24, când Domnul nostru a spus: „Când veți vedea toate acestea, războaie și zvonuri de războaie, ciumă, foamete și cutremure de pământ”, acestea sunt necazuri și strâmtorări. Totuși, Duhul Sfânt a folosit acest cuvânt: „acestea sunt începuturile chinurilor nașterii”. Asemenea unei femei însărcinate, când se apropie momentul nașterii, ea este cuprinsă de durerile nașterii. Privind din exterior, ea se află în niște dureri, ca de moarte; dar există și partea pozitivă a lucrurilor: un copil se naște în lumea aceasta, iar când copilul s-a născut, toate durerile sunt uitate.

Vrăjmașul a încercat să aducă moartea în lume, dar Domnul poate schimba situația. Din acest haos Dumnezeu vrea să scoată ceva care să satisfacă inima Sa, un popor răscumpărat. Deci, frați și surori, noi nu suntem la fel de lipsiți de speranță ca și oamenii acestei lumi. Noi privim în sus, iar acolo Îl vedem pe Domnul nostru. Vedem ceea ce face El de două mii de ani. Lucrarea Lui e aproape terminată și în curând El Se va întoarce. Deci Biblia spune: „Priviți în sus.”

Nu priviți în jur. Dacă veți privi în jur, vă înspăimântați. Nu priviți înăuntru vostru. Dacă priviți înăuntru vostru vă cuprinde disperarea. Priviți în sus să-L vedeți pe Domnul nostru care stă pe Tron. El Își duce la îndeplinire scopul Său, El schimbă răul în bine și El Se va întoarce. Datorită acestui fapt putem să privim în sus.

Ridicați-vă capetele

„Ridicați-vă capetele.” Atunci când sunteți disperați, nu vă ridicați capetele. Vă aplecați capul, stați cu capul plecat. Aceasta este o reacție naturală. Dar noi ne putem ridica capetele, căci răscumpărarea noastră se apropie. *Răscumpărare* este un cuvânt mare. Uneori ne gândim la răscumpărarea făcută de Domnul nostru Isus ca la ceva foarte limitat. Dar, de fapt, sensul cuvântului *răscumpărare*, *răscumpărat*, ceea ce Domnul a făcut este o lucrare completă și desăvârșită. El ne-a răscumpărat duhul nostru mort. Duhul nostru zăcea mort în păcate și fărădelegi, iar El ne-a răscumpărat. El a înnoit duhul nostru. El ne-a dat un duh

nou și a pus în noi Duhul Lui cel Sfânt, așa încât să putem avea părtășie cu Dumnezeu. Asta înseamnă răscumpărarea duhului nostru.

El a răscumpărat și sufletul nostru. Gândirea noastră, mintea noastră este atât de răvășită, aflată sub atâtea influențe, încât niciodată nu gândim cum trebuie. El ne răscumpără și mintea. El ne răscumpără chiar și sentimentele noastre. El ne răscumpără și voința noastră. El răscumpără sufletul nostru și aceasta se întâmplă astăzi în toți aceia care sunt ai Domnului. Zi de zi, El ne curăță mintea, ne purifică mintea, așa încât să putem gândi corect și clar. El ne purifică și ne curăță sentimentele, așa încât să putem să ne exprimăm sentimentele în mod corect, iubind ceea ce trebuie iubit și urând ceea ce trebuie urât. El ne eliberează voința: nu voia noastră să se facă, ci voia lui Dumnezeu. Și El face această lucrare de răscumpărare a sufletului nostru în fiecare zi.

Dar, mulțumim lui Dumnezeu, El a spus: „Răscumpărarea voastră se apropie”. Ce înseamnă aceasta? Aceasta se referă la trupul nostru, răscumpărarea acestui trup muritor. Dacă ești tânăr, nu prea simți acest lucru. Dar cât de mult gemem noi, cei de vârsta mea, sub apăsarea acestui trup îmbătrânit, care se desface zi după zi. Uneori, când vreau să fac anumite lucruri, de exemplu să deschid o sticlă, nu mai am puterea necesară. Trebuie să-i cer unui frate să m-ajute. Acest trup devine din ce în ce mai slabă. Dar mulțumim lui Dumnezeu, când Domnul nostru Se va întoarce, acest trup muritor va fi răscumpărat, va fi transformat într-un trup nemuritor, la fel ca al Domnului Isus la învierea Sa.

Astăzi, când am venit în acest loc, a trebuit să călătorim cu mașina mai bine de două ore, deoarece acest trup este muritor. Dacă ești în Richmond, nu poți fi, în același timp, și în Washington. Dar trupul nemuritor nu mai are nevoie de avion, te poți afla pretutindeni. Ușa poate fi încuiată, cu toate astea poți intra. Ce libertate – liber de constrângerea timpului și a locului. Vom avea un trup slăvit, eliberat de păcat și moarte. În Romani 8, răscumpărarea trupului este numită înfiere. Înfierea reprezintă starea de fiu. Altfel spus, având un trup nemuritor, putem ocupa locul de fii ai lui Dumnezeu. Gândiți-vă la aceasta!

Frați și surori, așteptați voi cu nerăbdare ceea ce are să vină? Primiți cu bucurie cele ce urmează să se întâmple, știind că vom avea parte de o mare transformare, chiar și în trupul nostru muritor, supus putrezirii. Acest trup supus putrezirii nu va mai fi supus putrezirii, acest trup muritor va deveni nemuritor, acest trup al rușinii, al umilinței va deveni un trup de slavă.

O, răscumpărarea Domnului nostru Isus! Cât de desăvârșită este lucrarea Domnului nostru Isus de la cruce – duhul, sufletul și trupul sfințite pe deplin. Ce binecuvântată nădejde! Noi avem o nădejde binecuvântată. Putem privi în sus, ne putem ridica capetele, deoarece răscumpărarea noastră se apropie! Acesta

este ceea ce ne spune Domnul nostru Isus în primul rând. Aleluia!

Pilda smochinului

Apoi, Domnul Isus începe să spună o pildă. El spune: „Când vedeți smochinul și toți ceilalți pomi înfrunzind știți că vara se apropie. De aceea, când vedeți toate acestea întâmplând-se, știți că este aproape, este chiar la uși.” Ce anume? Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Prezența Lui este aproape, este chiar la uși.

Dacă citiți Vechiul Testament și Noul Testament, descoperiți că smochinul simbolizează poporul Israel. Ultima dată era când Domnul nostru Isus a intrat în Ierusalim, într-o dimineață. I Se făcuse foame și, zărind un smochin, a căutat smochine în el. Acel smochin era plin de frunze, dar nu avea nici o smochină. Deși Biblia ne spune că nu era vremea recoltei, știm că, dacă există frunze înainte de vremea recoltei, atunci ar trebui să fie și niște smochine mărunte. Acestea erau smochinele din timpul iernii. De obicei oamenii săraci le mănâncă, pentru că iarna nu e nimic de mâncat. Deci, dacă nu erau nici chiar acele smochine de iarnă, asta însemna că nu aveau să fie smochine nici la vară, nici la toamnă. Prin urmare, când Domnul nostru Isus a văzut acest smochin plin de frunze, s-a gândit că va găsi câteva smochine de iarnă, dar nu era nici una. Altfel spus, acel pom nu avea să aducă niciodată roade. Așa că Domnul l-a blestemat. Domnul nostru nu a blestemat niciodată, nici măcar un animal, nici vreo altă plantă. Dar El a blestemat acel smochin și a spus: „În veci să nu mai dai rod”. A doua zi, când ucenicii au trecut pe lângă pom, au văzut că se uscaseră din rădăcină, era în întregime uscat, mort.

Cu toate acestea, Domnul a spus: ”Smochinul începe să înfrunzească”. Nu se poate să fi uitat, căci nu cu mult timp înainte El îl blestemase. Acum El pomenește din nou smochinul. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, prin harul lui Dumnezeu, acest smochin va renaște. Aceasta este nașterea din nou a națiunii Israel. Timp de două mii de ani, acest popor nu a existat. Poporul a fost împrăștiat în toată lumea – fără moștenire, fără o țară pe care s-o poată numi a lor, fără o conducere. Poate un asemenea popor să fie restabilit ca națiune? Așa ceva nu s-a mai întâlnit în istoria omenirii. Dar în anul 1948, acest lucru s-a întâmplat, smochinul a început să înfrunzească.

Dar amintiți-vă, refacerea națiunii Israel nu este încă deplină deoarece în ochii lui Dumnezeu aceasta trebuie să fie o refacere spirituală deplină. Națiunea Israel nu este încă refăcută din punct de vedere spiritual, ci numai din punct de vedere politic. Există frunze, dar încă nu există smochine care să mulțumească inima lui Dumnezeu. Dar ele urmează să apară.

Nu doar acel smochin trebuie reabilitat, ci și alți pomi. După Cel de-al Doilea Război Mondial, pe acest pământ a început să renască naționalismul. Multe națiuni au luat ființă, multe națiuni au fost reînființate. În Asia, sistemul colonial a luat sfârșit. Multe națiuni din Asia au devenit independente – Filipine, Indonezia, toate aceste națiuni. Nu doar în Asia, ci și în Europa, multe națiuni au renăscut. Imperiul Rus a decăzut, și multe alte națiuni au renăscut. De asemenea și în Africa. Când citim geografia sau istoria, descoperim numele multor națiuni pe care nu le-am cunoscut înainte. Geografia lumii s-a schimbat, deoarece toți pomii au început să înfrunzească.

Domnul a spus: „Când vedeți aceste lucruri, știți că este aproape”. Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Știți că prezența Domnului, venirea Domnului este aproape. Dar în Matei, El spune: „Este chiar la ușă”. Când oamenii din această țară citesc aceste lucruri, nu le pot înțelege. Însă noi, cei din Orient, le înțelegem. În această țară, atunci când cineva bate la ușă și-i deschizi, acea persoană se află deja în casă. Dar în Orient, nu este la fel. Când deschizi ușa casei, se intră mai întâi într-o curte. Dacă ești bogat, poate că trebuie să treci prin câteva curți înainte de a ajunge la locuința propriu-zisă. Iar Domnul nostru Isus spune: „Când vedeți toate aceste lucruri, să știți că Eu sunt chiar la ușă”. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, aproape că poți auzi pașii Săi.

Această generație

Domnul nostru a spus: „Nu va trece această generație până nu se vor împlini aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” Toate acestea se vor împlini în generația noastră. Ce este o generație? Te poți gândi că o generație este de 40 de ani sau de 30 de ani. Nu. Generația despre care vorbește Domnul aici este „această generație”.

Întâlnim această expresie și în Matei 11, unde Domnul nostru spune: „Cu ce voi asemăna această generație? Cum să descriu această generație? Este asemenea unor copii stând în piețe și strigând către tovarășii lor și spunând: ‘V-am cântat din fluiet și n-ați jucat, v-am cântat de jale și nu v-ați jelit’. Pentru că a venit Ioan, nici mâncând, nici bând și ei spun: ‘are demon!’ A venit Fiul Omului, mâncând și bând și ei spun: ‘Iată un om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor’”. Aceasta este generația. Aceasta este generația care nu răspunde chemării lui Dumnezeu. Când Dumnezeu ne cheamă la pocăință, noi nu ne pocăim. Când Dumnezeu ne cheamă să credem, noi nu credem.

Apoi, în Matei 12, oamenii au venit la El și I-au spus: „Ce semn ne arăți?” Iar Domnul Isus a spus, „O generație rea și adulteră cere un semn și nu i se va da

alt semn, decât semnul lui Iona”. Iona s-a aflat în pântecul peștelui trei zile și trei nopți, iar Domnul Isus a fost îngropat timp de trei zile și trei nopți în adâncul pământului. Acesta este semnul.

Împărăteasa din Seba se va ridica să judece această generație, pentru că ea a venit de departe pentru a auzi cuvintele înțelepte ale lui Solomon, iar această generație nu vrea să audă cuvintele Aceluia care este mai mare decât Solomon. Aceasta este generația.

Din nou, în Matei 17, după schimbarea la față a Domnului nostru Isus, El a coborât și a întâlnit un tânăr posedat de demoni. Ucenicii nu au putut scoate demonii afară din el, iar Domnul le-a spus: „Ce voi face acestei generații necredincioase și adulate?”

Chiar și-n ziua Rusaliilor, în Fapte 2, Petru a spus: „Salvați-vă din mijlocul acestei generații adulate.” Prin urmare, vedeți că acea generație nu dura doar 30 sau 40 de ani. Acea generație reprezintă o anumită perioadă caracterizată prin ticăloșie, adulter, curvie și necredință. Aceasta este generația noastră, iar această generație nu va trece până ce nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. Dacă toate acestea se vor întâmpla în generația noastră, atunci ce are Domnul să ne spună nouă?

Luați seama

În Luca 21:34: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.”

Vedem aici cum Domnul nostru Isus ne avertizează: „Luați seama. Luați aminte. Acordați atenție. Aveți grijă.” Cu privire la care lucru anume? El a spus: ca nu cumva mâncarea și băutura și grijile vieții acesteia să vă împovăreze inimile și ziua aceea să vă prindă nepregătiți.

Este foarte ciudat. Pe de o parte, atunci când oamenii se gândesc la cele ce urmează să se întâmple sunt îngroziți de moarte. Pe de altă parte însă, își trăiesc viețile ca și mai-nainte. Nu-i acesta un lucru ciudat? Dacă se gândesc la ceea ce urmează și sunt înspăimântați, ne-am gândi că ar trebui să facă ceva. Dar ce pot să facă? Ar trebui să-și facă provizii de hrană și apă pentru treizeci de zile? Am spus adesea că, dacă ai face un asemenea lucru, probabil că ai muri mai repede, deoarece când oamenii fără provizii află că tu ai, nu vei scăpa cu viață. Ce rost are să procedezi astfel? Nu are nici un rost. Eu cred că oamenii spun: „Ei bine, este înfricoșător, dar ce putem face?” Viața merge înainte, ca de obicei, așa că și mâncatul, băutul și grijile vieții continuă. Nu-i acest lucru ciudat? Aceasta se

întâmplă. Ei nu știu altceva decât să mănânce, să bea și să se îngrijoreze. Aceasta este viața. A te îngrijora face parte din viață. Dacă nu te îngrijorezi, nu ești o ființă umană. Nu este acest lucru ciudat? Așa că ziua aceea va veni peste ei și-i va prinde nepregătiți. Ea va veni pe neașteptate și vor fi luați prin surprindere.

Dar frați și surori, acesta nu este și cazul nostru. Domnul nostru ne-a înștiințat deja. El a spus: „Când vedeți aceste lucruri, amintiți-vă că se apropie sfârșitul”. De aceea, nu lăsați ca aceste lucruri să fie sensul și scopul vieții voastre. Dacă ai ca scop în viață mâncatul, băutul și grijile vieții, atunci când ziua aceea va veni și toate aceste lucruri nu vor mai fi, ești un om mort. Pierzi totul. Nu-ți mai rămâne nimic.

Noi, cei care am murit cu Cristos și care am înviat cu Cristos, nu căutăm lucrurile acestui pământ, ci pe cele de sus, acolo unde este și Domnul nostru Isus, acolo unde viața noastră cu Domnul nostru Isus este ascunsă în Dumnezeu. Acolo trebuie să fie inimile noastre. Inimile noastre nu trebuie să fie pe pământ. Inimile noastre nu trebuie să fie împovărate gândindu-ne ce vom mânca și ce vom bea. Domnul știe ce vei mânca și ce vei bea. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. De ce te îngrijorezi de viața aceasta? Tu ai un Tată ceresc care îți poartă de grijă. Frați și surori, să avem grijă ca nu cumva să fim ca oamenii acestei lumi, ocupați doar cu lucrurile acestei lumi, uitând de lucrurile din cer. Fie ca singura noastră comoară să fie ascunsă în cer. Aceasta este avertizarea Domnului nostru Isus pentru noi.

Vegheați

În al treilea rând, „Vegheați deci, rugându-vă în orice timp, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea care vor avea loc și să stați înaintea Fiului Omului” (v. 36).

„Luați seama” este o avertizare, ea are caracter negativ. „Vegheați dar” este o îmbărbătare; ea are caracter pozitiv. Domnul vrea ca noi să veghem.

În Isaia 21 se găsește o viziune a Dumei și aceasta este cuprinsă în doar două versete: „Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule, mai este mult din noapte? Străjerul răspunde: „Vine dimineața, dar este tot noapte. Dacă vreți să întrebați, întrebați, întoarceți-vă și veniți iarăși.”

„Străjerule, mai este mult din noapte?” Frați și surori, noi trăim în plină noapte. E chiar miezul nopții. „Mai este mult din noapte?” Străjerul răspunde: „Vine dimineața”. Aceasta este nădejdea. „Dar mai este din noapte”. Noaptea nu a trecut încă, dar dimineața vine. Dacă vreți să întrebați, întrebați. Acesta este un timp când se poate întreba. Întoarceți-vă, pentru că El vine.

În Isaia 62 Domnul a spus: „Voi pune pe zidurile Ierusalimului străjeri care să strige către Domnul zi și noapte. Nu tăceți, nu încetați să cereți Domnului, până El nu va face din Ierusalim un loc de slavă și laudă.”

Domnul ne-a pus străjeri. Întreaga lume doarme, pentru că acum este noapte. Și în special la miezul nopții, când întunericul nopții este atât de mare, atunci somnul e cel mai profund. Când dimineața se ivește, aceasta vine pe nesimțite, dar străjerii veghează. Ei veghează toată noaptea. Ei veghează în așteptarea dimineții, ca dimineața să nu-i ia pe nepregătite.

Noi veghem. Cu ce scop veghem? Veghem în așteptarea evenimentelor care urmează să vină? Astăzi dacă vorbești despre prorocie vei avea un bun auditoriu. Oamenilor le place să audă prorocii, mai ales dacă le oferi și o demonstrație deosebită. Și vor fi mișcați, dar lucrarea nu e neapărat una reală. Da, noi veghem ca să cunoaștem cele ce urmează. Creștinii nu își ascund capul în nisip, ca struțul. Noi știm ce urmează, dar nu veghem cu scopul de a vedea întâmplându-se aceste lucruri. Atunci când le privim, știm că Domnul este aproape. Noi veghem în așteptarea Lui.

Oamenii spun: „Domnul nu va veni, căci, potrivit celor spuse la 2 Tesaloniceni 2, mai întâi trebuie să vină anticristul, deci pe el ar trebui să-l așteptăm”. Frați și surori, noi nu veghem în așteptarea lui anticrist; noi Îl așteptăm pe Cristos. Anticristul va veni, dar amintiți-vă, înainte ca anticristul să vină, Domnul Își va fi făcut deja apariția. Doar cei trei pot vedea luceafărul de dimineață. Doar cei care veghează Îl cunosc pe Domnul Isus ca pe Luceafărul de dimineață. El Îl vor vedea prima dată pe Domnul. Iar cei care nu veghează nu pot vedea decât soarele, dar va fi prea târziu.

Deci, dragi frați și surori, vegheați. Dar „a veghea” este o atitudine care implică acțiune. Vegheați în vederea rugăciunii. În timp ce veghem, ne rugăm. Cu alte cuvinte, Dumnezeu ne-a încredințat o slujbă. Noi avem de împlinit partea spirituală a lucrării. Guvernul se va ocupa de partea fizică, iar noi ne vom ocupa de cea spirituală, deoarece noi suntem angajați într-o luptă spirituală. Dumnezeu și Satan sunt în război. Dumnezeu aduce voia Sa pe acest pământ, iar Satan încearcă din răzputeri să se opună. Noi ne împotrivim împreună cu Dumnezeu, rugându-ne, aducând voia Sa din cer pe pământ. Ce responsabilitate! Ce privilegiu! Veghem în vederea rugăciunii. Ne rugăm necurmat. Fie că este iarnă sau vară, primăvară sau toamnă, noi ne rugăm. Ne rugăm ca voia lui Dumnezeu să se împlinească fără întârziere pe acest pământ, ca vrăjmașul să fie înfrânt pe deplin, iar Împărăția lui Dumnezeu să poată veni pe acest pământ, ca pacea să domnească atunci când Prințul păcii va reveni.

Aceasta facem noi. Noi nu suntem negativiști, nu suntem pasivi, ci suntem

foarte activi, privind lucrurile într-un mod pozitiv. Noi lucrăm împreună cu Domnul nostru în vederea aducerii Împăratului și a Împărăției Sale.

Socotiți vrednici de a scăpa

Ce se va întâmpla dacă vom avea o astfel de atitudine? Vom scăpa de toate aceste lucruri care vor veni și vom sta în picioare înaintea Fiului omului. Aceasta este una dintre făgăduințele cele mai rare date Bisericii. Chiar înainte de venirea necazului celui mare pe acest pământ, înainte ca soarele, luna și stelele să se clatine, înainte de marele necaz de pe pământ, toți cei care veghează vor scăpa și vor sta în picioare înaintea Fiului omului. Unde este Fiul omului? El stă pe Tron.

Când va veni Domnul, doi vor dormi: unul va fi luat, altul va fi lăsat. Doi vor măcina la moară: unul va fi luat, altul va fi lăsat. Doi vor lucra pe câmp: unul va fi luat, altul va fi lăsat. La venirea Domnului, El va veni mai întâi asemenea unui hoț. Fără a fi observat, va veni în liniște, deodată, pe neașteptate. Cei doi din Matei 24 reprezintă creștinii în viață, aceia care trăiesc astăzi, căci numărul doi este numărul martorului. Doi sunt la moară – aceasta reprezintă dimineața. Doi lucrează la câmp – aceasta este după-amiaza. Doi dorm – aceasta este noaptea. Nu este vorba de șase persoane diferite, ci de două, pentru că pământul este rotund. În unele locuri este dimineață, în alte locuri amiază, și în altele noapte.

În exterior, viața merge înainte. Nu abandonăm lucrul din cauză că vine Domnul. Pregătirea este lăuntrică, și nu exterioară. Du-te și culcă-te când vine noaptea! Scoală-te și lucrează când vine dimineața! dar, deodată, unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Acesta este semnul venirii Sale. Într-o zi, de pe întreg globul pământesc unii creștini vor dispărea, luați de Domnul, răpiți. Ei vor fi fost scăpați de toate aceste lucruri pentru a sta înaintea Fiului Omului.

Acest verset, Luca 21:36, este unul dintre versetele care ne arată răpirea condiționată: vegheați și vă rugați. Veți scăpa și veți sta în picioare înaintea Fiului Omului. Asemenea copilului de parte bărbătească din Apocalipsa 12, veți fi răpiți la Tron, pentru a-L întâmpina pe Domnul, pentru a-L aduce pe Împărat înapoi pe pământ. Ce privilegiu! O, fie ca și noi să ne aflăm printre aceia! Domnul să ne ajute.

Să ne rugăm:

Doamne scump, binecuvântatul nostru Domn, Tu ești nădejdea noastră slăvită în această lume fără de nădejde. Noi așteptăm venirea Ta. O, Te lăudăm și Îți mulțumim, că Tu vii, și vii curând. Pregătește inimile noastre ca să nu fie împovărate cu lucrurile acestei lumi și astfel să nu fim luați cu Tine. Doamne,

ajută-ne să veghem în rugăciune în orice vreme, ca să putem scăpa de aceste lucruri care vor veni peste această lume în care trăim și să putem sta în picioare înaintea Fiului Omului. Slavă Ție, Aleluia! Te rugăm în Numele Tău scump.

Amin.